

Utskottet att påpeka de särskilda undantag, som varit af nöden, lika som det obestridligen varit rättvist att alla stadganden om byggnader och underhåll af allmänna hus, såsom kyrka, prestgård, tingshus m. fl., hade bordt upphävas och kostnaden därför debiteras efter en rättvisare fördelningsgrund, som ligger i fyrkalsättningen. Hvad Utskottet åberopat i afseende på presters och klockares aflöning, så hade bibehållandet af stadgarne derom icke bordt verka hinderligt för alla andra kommunalutskylders debitering efter fyrktalet.

I anledning häraf och då ett särskildt Utskott för behandlingen af frågor angående ändring i kommunalförfattningarne sannolikt kommer att tillsättas, tager jag mig friheten värdsamt föreslå,

att 60 § uti Kongl. Förordningen af den 21 Mars 1862, angående kommunalstyrelse på landet, måtte till all kraft och verkan upphävas.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Lars Persson
från Westmanlands län.

N:o 125.

Af Herr Reutercrona: Om ordnande efter nya grunder af Sveriges försvarsverk till lands.

I den viktiga fosterländska frågan om försvarsväsendets ändamålsenliga ordnande vågar jag, ehuru icke varande en man af facket, men lifvad af den varmaste önskan att ändock i min ringa mån söka medverka till denna stora frågas lyckliga lösning, härmed, vägled och hänförd dertill af den i Post- och Inrikes Tidningar nästlidet år af den i militäramnen högt ansedda signaturen G. N. införda värdefulla afhandlingen om "Krigisk uppfostran, Folkbevapning och Armé", som härjemte bifogas och snart blifver tillgänglig i bokhandeln samt i Riksdagens Kamrar, väcka den motion, att Riksdagen för sin del beslutar, det Sveriges försvarsverk till lands ordnas i öfverensstämmelse med de i nämnda afhandling framställda och deri närmare utvecklade grunder, hvaraf de hufvudsakligaste äro:

att milissystemet tillämpas med krigisk uppfostran, byggd på inhemsk grund;

att denna börjas, för allmän stridbarhet, med gymnastik och vapenöfning vid folkskolorna och elementarläroverken;

att folkskolelärarne dervid biträdas af arméens underbefäl;

att i folkskolan denna krigiska uppfostran eger rum intill konfirmationsåldern förnämligast genom gymnastiska och militära marchöfningar samt exercis med förebildande trägevär;

att sedermera verklig vapenöfning sker med ynglingen från hans 15:de till 20:de år eller beväringensåldern, derifrån han ej får hindras af hvarken målsman eller husbonde;

att dylika vapenöfningar verkställas med ringa tidsuppoffring Lördags- och Söndagseftermiddagar, socknevis eller på flera ställen inom samma socken, under ledning af indelta arméens befäl, med afräkning på dess mötestid, hvarigenom samma befäl kommer i ett närmare förhållande till folket;

att gamla gevär från Kronans förråd användas till dessa vapenöfningar, utom till de egentliga skjutöfningarne, som skola vara hufvudsak, dertill nödigt antal tidsenliga gevär för de obemedlade, hvilka ej förmå bekosta sig eget gevär, böra anskaffas af kommunerna eller genom landstingens åtgärd;

att ingen tillökning i den nu gällande tiden för beväringsexercisen erfordras;

att hvarje vapenför Svensk yngling är skyldig personligen deltaga i vapenöfningarne, utan någon rätt till legning eller friköpning, dymedelst erhålles goda soldatämnen och en fruktansvärd folkbeväpning eller landstorm, utgörande en outömlig tillgång till fäderneslandets försvar;

att härtill likväl tillika oundgängligen fordras en verklig slagfärdig armé, men att den allmänna värnpligten icke medför skyldighet för den stridbare mannen att i fredstid vara soldat eller att utöfva dennes kall annat än när fara är för handen;

att soldater till arméen antagas frivilligt emot lämplig aflöning;

att dess kavalleri värfvas, likasom artilleriet och ingenjörtrupperna;

att Svenska arméen, såsom stam för reservmanskapet eller beväringen, bör till sitt väsende förblifva densamma hon af ålder varit eller indelt;

att soldathållningen dock upphör att utgöra ett jorden endast åliggande onus, utan öfverflyttas från rotarne på kommunen, med öfverlemnande åt densamma, att, efter hvarje ords särskilda förhållanden, betrygga soldatens ekonomiska ställning under den tid han icke är kommenderad i tjenstgöring;

att rekryteringen bestämmes efter folkmängden, till exempel en för hundra, derigenom, stadsbefolkningen inräknad, arméen i sin helhet utgör en ständigt march- och slagfärdig styrka af ungefär 50,000 man, hvilken med beväringen kan uppbringas efter helt kort tids förberedelse till omkring 70,000 man och efter något längre rådrum till närmare 100,000 man;

att goda underbefäls-skolor inrättas;

att, i händelse af krig, tillräcklig tillgång på befälsämnen finnes bland den del af beväringmanskapet, som genomgått elementarläroverken, skarpskyttekorpserne och Krigsskolans högsta klasser; samt

att Svenska folket kan bära kostnaden för en sådan verklig armé som omnämmts, emedan det eljest icke har råd att vara sjelständigt.

Om, såsom jag tror, dessa nationela grunder äro de rätta för Svenska landtförsvarets ordnande, tillkommer förtjensten af deras framhållande, i hvilket afseende jag blott är ett svagt redskap i försynens mäktiga hand, främst författaren af åberopade afhandlingen om "Krigisk uppfostran, Folkbeväpning och Armé", till hvilken jag ånyo hänvisar, anhållande att denna motion, för Riksdagens mogna öfvervägande, måtte remitteras till föregående behandling af vederbörligt Utskott.

Stockholm den 26 Januari 1867.

Axel Reutererona.
